

Slovo k povzbuzení na neděli 31. března 2024, na Zmrtvýchvstání Páně
Biblická čtení: Sk 10,34a.37-43; Ž 118; Kol 3,1-4; Jan 20,1-9

Milé sestry, milí bratři,

neděle Zmrtvýchvstání Páně, Boží hod („Boží čas“) velikonoční, je nedělí všech nedělí. Nejen první, ale i nejdůležitější, největší.

Neděle, první den v týdnu, je nejstarším křesťanským svátkem. Již od biblických dob je slavena jako **Den Páně**, den Kristova zmrtvýchvstání a prvních zjevení ženám a učedníkům. Tak o neděli čteme již v Novém Zákoně, v evangeliu, tak je její slavení doloženo i v nejstarších mimobiblických křesťanských spisech. **Setkání se Zmrtvýchvstalým** muselo být tak výraznou **zkušeností** žen a učedníků, že nejprvotnějšímu křesťanství hned po Letnicích dovolilo přesunout – ještě v Jeruzalémě – sváteční den ze soboty na neděli, ze sedmého na první (či osmý) den v týdnu. Tak tento den přijali všichni noví křesťané, i ti z pohanství, kdekoli na světě.

Záhy, nejspíše začátkem 2. století se v návaznosti na židovskou Paschu začaly slavit i **roční Velikonoce**, v Malé Asii přesně 14. nisanu, ve zbytku křesťanského světa v neděli po 14. nisanu, v **neděli po prvním jarním úplňku**, jak to máme dodnes. Vše, nejen velikonoční události ale i celé evangelium, se o svátcích koncentrovalo do jedné velikonoční bohoslužby, slavené zpravidla celou noc ze soboty na neděli.

Během 4. století se slavení poslední večeře, smrti, sestoupení mezi mrtvé a událostí kolem zmrtvýchvstání Krista rozprostřely – podle evangelijní chronologie – do tří a půl dne, do **Velikonočního tridua**. Jak to od čtvrtka prožíváme i my.

Tím se **Velikonoční neděle** stala specificky i svátkem objevení **prázdnoho hrobu** a prvních **zjevení** Zmrtvýchvstalého, aniž by byl jakkoli umenšen rozměr Dne Páně, v němž je vždy obsaženo vše, celé Kristovo vzkříšení, zvláště dnes, na Boží hod velikonoční.

Objevení **prázdnoho hrobu** a první **zjevení Zmrtvýchvstalého** Krista by tak dnes měly zvláště upoutat naši duchovní pozornost. Jim v ústřety by se mělo, snad i vědomě, otevřít naše srdce. **Prázdny hrob** můžeme vnímat jako koncentraci a symbol všech důvodů křesťanské víry v Kristovo zmrtvýchvstání. Setkání s ním, jeho **zjevení se** zase jako vzor a prototyp veškeré naší křesťanské duchovní, kéž by nějak i mystické zkušenosti.

A protože, jak jsme se pokusili rozjímat v noci, **důležitější** než odůvodnění víry je **víra sama**, důležitější než prázdny hrob je **setkání s Kristem**, zaměřme svou pozornost více na ně a právě tímto směrem zkusme otevřít svá **srdce**. Vždy, ale dnes obzvláště.

Už třeba jen proto, že dnešní **božihodový evangelijní úryvek** nehovoří ještě o zjevení Zmrtvýchvstalého, ale jen o prázdnohrobě a zjevení anděla Ježíšovo vzkříšení teprve oznamujícího. Nejstarší Markovo evangelium ve své prvotní, ještě nekanonické verzi – aspoň dle některých biblistů – touto zprávou dokonce končí. Jakoby tím – samozřejmě s nadsázkou – chtělo být řečeno, že **evangelium** máme dopsat, **dožít** sami, že se Zmrtvýchvstalým se máme **potkat** i my, že máme anděla **poslechnout a jít** do nějaké své Galileje, kde ho uvidíme.

Ne proto, že by k setkáním se Zmrtvýchvstalým ze strany žen a apoštolů nedošlo, tato setkání jsou **reálným začátkem křesťanství**, a proto svědectví o nich máme v evangeliu celou řadu, budeme je od zítřka při mši jedno po druhém číst. Ale proto, že **přesvědčit se**, že Kristus v pravdě z mrtvých vstal, se musí stejně vždy **každý sám**. Jako se museli i Máří Magdaléna, Petr i Jan.

Naše různá setkání s Pánem Ježíšem, **zkušenosti** naší křesťanské **víry**, se těm evangelijním mají totiž také nějak **podobat**. Ve smyslu, že **tak jako** Kristus vstal již **do světa Božího**, a proto i ve čtyřiceti dnech svého jedinečného zjevování byl zakoušen **jinak** než během svého

pozemského působení. **Tak jinak** než cokoli jiného, tajemně a přece reálně můžeme, jsme zváni Boha **zakusit i my**. Víra ve Zmrtvýchvstalého Krista je tak ve své nejhlubší podstatě **nepředitelná**, musí být dána a je nakonec živa **vírou samou**.

Chtění víry otevírá oči srdce, **víra** sama je **zjevení se Krista** zmrtvýchvstalého.

Naše křesťanská zkušenost se má té **velikonoční evangelijní** ale podobat i v tom smyslu, k čemu setkání se Zmrtvýchvstalým **vedlo**. Taková podobnost se pak může stát i jakýmsi znamením její **autenticity**.

Učedníci, až na Jana, se přeci po Kristově ukřižování nejprve **rozprchli**, někteří dokonce až do Galileje (nějakých sto kilometrů na sever od Jeruzaléma), odkud pocházeli. A vrátili se k rybolovu, od něhož je Ježíš byl povolal. Nejprve je **zprávy**, že žije, rozrušily. Byla to ale až **setkání s Ním, se Zmrtvýchvstalým**, která je znovu dala **dohromady**. I když se před tím ze strachu rozprchli do svých původních domovů, setkání se Zmrtvýchvstalým je znovu **přivedlo** dohromady a do Jeruzaléma. A k **přesvědčení víry**, že vpravdě z mrtvých vstal a že je opravdu **Boží**. Že je **Bůh**, že **láska** je Boží, že **radost a pokoj** jsou Boží, že **kříž** vede k životu, že je **věčnost**. Toho se stali **apoštolové**, tomu **zasvětili** zbytek života. Za to, až na Jana, svůj život museli i položit.

Naše křesťanství by nás mělo **měnit**. K podobným životním postojům a v jejich apoštolky a apoštolové. I když samozřejmě stále zůstáváme slabými a padajícími lidmi, jimi byli i apoštolové a ženy v evangeliu. Měl by nás **měnit vztah s Kristem Zmrtvýchvstalým**, ne nepodobně tomu, jako i vztahy s dobrými lidmi nás mají potenciál pozitivně motivovat, snad i posouvat k lepšímu. **O to víc** vztah se Vzkříšeným. Ostatně **proto** se Bůh stal člověkem, aby se tak **dělo**, proto zemřel a z mrtvých vstal a zjevoval se po čtyřicet dnů. A stále, i když jinak, méně intenzivně, se chce **zjevovat** i nám, dávat zakoušet. Zvláště teď o Velikonocích. Aby nás to měnilo.

Milé sestry, milí bratři, **nejde** tedy **jen** o to věřit, **chtít věřit**, v náboženské zkušenosti **se setkávat** se Zmrtvýchvstalým. Ale také o to se křesťanskou **vírou**, vztahem s Bohem, **setkáním s Kristem Zmrtvýchvstalým**, jež je archetypem a prototypem celého autentického křesťanství, nechat ovlivňovat, **měnit** a vést. Aspoň pohnout k **lásce**, která jako jediná je přeci **silnější než smrt**. K lásce, která jako jediná **přikrývá množství hříchů**. K lásce, která je oživující **přítomností Boha** ve světě.

Opravdové lásky, té dávající se, *agapé*, zkusme být i apoštolové, více **činem** než slovem. Tak snad, věříme, může stále znovu docházet k jakémusi zmrtvýchvstávání Boha, Krista i v našem nitru a třeba nějak i okolí.

O zmrtvýchvstání Krista je křesťanství, proto o lásce je křesťanství.